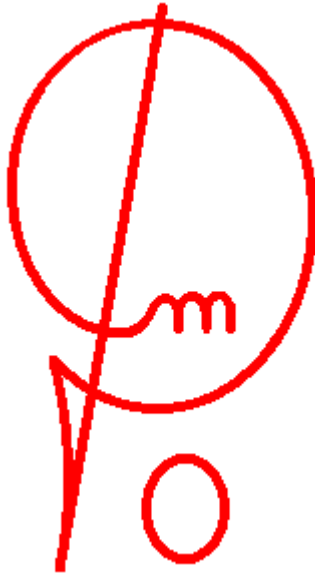

Dragoljub M. V. P.

**INTENZIVNO UŽIVANJE SLOBODE IZRAŽAVANJA
MIŠLJENJA**
NIKOLINA SVESKA

Izdavač:
DRAGOLJUB
SOLOTHURN – CH
2005

ISBN 3-9522999-4-4

Copyright:

Dragoljub M. V. Popović

www.flyingjoymaker.com

flyingjoymaker@bluewin.ch

A Vi znate da to znači:
ovu svesku samo privatno čitati,
pamtiti, hvaliti i kritikovati,
a nikako bespravno umnožavati
ili javno koristiti.

Kontakt:

Dragoljub M.V. Popović

Postfach 1337

CH – 4502 Solothurn

36 Razmišljanje

Postoji svet u kojem heroji dišu „punim plućima“,
a u kojem je glavna tema – moć
(kako ju,
bilo u čemu, nad bilo kim,
steći
ili
kako ju,
nemoćnima toga sveta,
izbeći),
a trajno stanje – nered.

I postoji svet u kojem svi dišu „stomakom“,
a u kojem su glavna tema – Praznina,
a trajno stanje – mir moćnih nad sobom.

37 Razmišljanje

Koliko bi njih od sadašnje sirotinje,
bili milosrdniji gospodari od ovih sadašnjih?
Toliko malo da je **čovjeku** svejedno
ko koga na vlasti ili upravi smenjuje.

A tamo gde ima mesta za milosrdje nema mesta za ponos;
Niti ponos gospodara,
jer su gospodari bednih podanika,
niti ponos podanika,
jer su podanici gospodara bednih podanika.

Onaj koji bi da gospodari i upravlja ne može biti dobar gospodar,
ni upravljač, jer nije plemenit čovek:
čim želi gospodariti, ili upravljati,
onima koji dozvoljavaju da im gospodari,
ili upravlja,
onaj koji želi gospodariti ili upravljati,
onima koji nisu oplemenjeni.
Jer pristajući na gospodara i upravu
priznaju da nisu po sebi ni u sebi uređeni.

A ko nije uređen po sebi i u sebi
ne može se ni od gospodara ili upravljača urediti,
i dobar je podanik samo toliko koliko se boji kazni,
za prekršena pravila ponašanja i života u tako jadnoj zajednici.

Plemenit čovek je po svojoj dobroti slobodan od želje da vodi
i od potrebe da bude vođen.
I niti želi gospodariti,
niti dozvoljava da neko njime gospodari.

A jadno je ljudsko društvo
koje svoju nesreću pravda lošim gospodarima;
Jer da je većina čestita i pametna ne bi im se lopovi,
kao manjina tog društva,
najašili.

Dakle:

Kakvo društvo – takve i vođe (daje)!

Ili:

Kakve vođe – takvo i društvo (iz kojeg su)!

38 Pesma

Između mojih roditelja i mene ne stoji ništa,
jer šta može stati između stabla i grane?

Između moje braće i mene ne stoje novac i imanje,
jer između nas nema ničeg vrednijeg
od onog što smo živeli kao dečaci.

Između žena i mene ne stoje svodnici,
jer koja je za to da budemo jedno sama dođe,
a koja nije za jedno samnom – nije moja
i ne pomažu ni Katarina Velika, ni madamê Pompadour.

Između moje dece i mene ne stoje učitelji,
jer mojoj deci je u semenu ljubaznost,
a iz naše kuće trpljenje i strpljenje.

Između mojih prijatelja i mene ne stoje daljine,
jer oni su mi u dobru radost,
a u nevolji pomoćnici;
a ko se udaljuje od radosti i odvaja od nade?

Između mojih zlotvora i mene ne stoje sudije,
jer zlotvorima zatvaram sve prilaze mome biću;
a ako me progone – sâm sam im sudija i izvršilac,
jer ja znam dokle seže beda lopova,
a odakle počinje bolest ubice.

Između Boga i mene ne stoje sveštenici,
jer šta će mi dogmatičari između mene i mene?
Ja sam sebi Bog i nemam drugog Boga osim sebe samog;
Zakoni u meni su moji,
a sebi samom se ne molim.

Solothurn, 10.4.2001.

39 Razmišljanje

Da li ređanje stvari na Zemlji pripada Kosmičkom redu ili Kosmičkom neredu kojeg je deo i zemaljski red (kauzalitet)?
 Ako postoji Kosmički red – mora postojati Kosmički orjentir.
 Ako traje Kosmički nered – čemu lokalni (zemaljski) red?

Niko normalan ovde na Zemlji,
 neće reći da je dete pre svoje majke postalo i živelo:
 majka je starija od svog deteta!
 I svedoci,
 ovde,
 na ovoj Zemlji,
 prema nekom stanju Sunca (naprimer)
 i nas prema Suncu,
 mogu preneti kada se dete rodilo,
 upoređujući sa mojim,
 tvojim ili inim rođendanom.
 Ili nekim drugim događajem.
 I niko u ovom Svemiru,
 ne može tvrditi da su na Zemlji dinosaurusi živeli pre ljudi.

Postoje stanja u odnosima kao:
 prošlo, sadašnje i nastupajuće;
 prema Suncu,
 danu, satu,...
 godinama, vekovima,...
 ako je pitanje: Kada?
 i mi odgovaramo sa:
 juče, sutra, ...
 (Iako je najosnovaniji odgovor:
 Nikada!
 ali nije koristan u životu Ovde.)
 Dakle, ne tvrdeći išta o Apsolutnom determinizmu,
 niti tvrdeći išta o Apsolutnoj slobodi,
 navikli smo se na događanja u redu,
 te sa razlogom – prema iskustvu – očekujemo.

A ako nas oni iz Magelanovih oblaka pitaju za nešto:

Kada?

Po kojoj zvezdi da se razumemo?

Prema kojim otkucajima (čega) da se svi ovoga Svemira ravnamo?

Prema kojem klatnu i kojem brojčaniku?

Šta je u Ovom njemu samom,

kroz njega samog,

trajno,

nepromenljivo svemu i svima za svako ravnanje?

Bez obzira u kakvom odnosu koje ispoljenje je

prema kom ispoljenju Jednoga u Ovom (Kosmosu).

Moment!

Šta je to sve i ko su to svi u Jednom?

Sve i svi u tom Jednom su to Jedno ispoljeno njima,

koje ne haje na to

što neka ispoljenja žele znati što im nije da znaju,

ili što žele znati pre nego što im je da znaju:

šta je bilo kad su ispoljenja bila Neispoljeno.

Jer ako Jedno zna o sebi koliko je staro u Ovom ispoljenju
ne može to znanje dati elementima ispoljenja.

Jer se ne radi o tome da jedno daje nekakvo znanje drugome,

već se o radi o tome da jedno ima ili nema znanje o sebi,

a ne da znanje o sebi daje ili ne daje sebi samom.

Ako ovo Jedno zna sve o sebi – onda je to znanje i u ispoljenjima,

preneto načinima i putevima izvan Fizike;

i zadržano u oblastima izvan Fizike.

A posebno pitanje je zatim:

Kojem ispoljenju je da nešto zna,

a kojem ispoljenju je da nešto ne zna?

Kao što moj nokat ne zna da zna,

čak i ako zna,

a moj mozak zna da zna;

ako zna.

Da bi čovek mogao otkriti kosmički orjentir za sve događaje,
 stanja i odnose u Ovome,
 morao bi otkriti šta je u Fizici Ovoga trajno,
 nepromenljivo,
 među ispoljenjima od početka ispoljavanja:
 šum, zvuk, zrak, talas, ...,
 kao neprekidne pošiljke neuništivog predajnika.
 Koliko je emisija dosad bilo?
 (Ako ima bilo kakvih trajnih,
 ujednačenih u intenzitetu i emisionim odstojanjima,
 emisija bilo čega).

Moguće je znati jedino ako su u poslednjoj emisiji
 tragovi svih prethodnih:

A to znači:

Nova emisija je vrlo verovatna i očekuje se,
 ali refleksija svih prethodnih je sasvim konkretno – tu:

U svakoj sledećoj vibraciji
 morali bi biti *zadržani* refleksi svih do poslednje emisije
 (isključivo);

U svakom sledećem talasu
 morali bi biti *zadržani* vrhovi svih do poslednjeg (isključivo), ...

U sledećoj emisiji, dakle:

x odjeka + 1 (pretposlednje vibracije, ...).

Pa izvolite!

Zvukom i odzvukom,

jekom i odjekom,

sjajem i odsjajem,

odlaznim i povratnim:

Prvi ton Svemira,

pa drugi (jednak prvom) kojem u susret dolazi odjek prvog.

Pa treći kojem u susret dolaze talasi prva dva.

Pa četvrti ton Svemira

kojem u susret dolaze talasi odjeka prethodna tri,...

i tako dalje do naših dana:

Uvek isti zvuk, tempo i ritam!

Samo se talasi odjeka slažu:

za po jedan više u svakoj sledećoj emisiji.

U sledećem brojnom stanju refleksija
 neke fizičke emisije ovog Svemira,
 (Ako je nešto prepoznatljivo kao refleks nečega.)
 mi, sada živeći ljudi,
 možemo čuti odjeke svih prethodnih tonova ovog Svemira:
 Ako izmerimo koliko je zemaljskih sekundi, minuta,
 sati ili dana između dva susedna tona ovog Svemira
 i pomnožimo to sa „x“
 (što je broj odjeka u prvoj sledećoj emisiji),
 ili sa „x + 1“ (što je broj odjeka u drugoj sledećoj emisiji)
 saznaćemo koliko ovozemaljskih dana,
 sati i minuta je star ovaj Svemir.

Uvek isti tempo i uvek isti ritam?
Bilo bi potrebno.

Prema čemu ravnanje i ujednačenost pošiljki?
Prema osećaju.

Koga ili čega?
Nepogrešivog.

I sve veći broj odjeka po tonu?
Da.

Kako i zašto?
Kad zvuk ili zrak stignu na graničnu površinu novog mediuma,
 onda se delimično (ili sasvim) odbiju unazad,
 (reflektuju) kroz prvi medium,
 a kroz novi medium nastave prostiranje (ili ne)
 u zavisnosti od svojstava tog drugog mediuma.
 Kad prvi prasak (bljesak, ton, ...) Kosmosa dođe do kraja Ovoga
 i početka Onog mediuma
 (koji je ustvari – Ništa),
 kao do zida,
 počne da se vraća kao prvi odjek;
 Drugi ton dođe do prvog odjeka
 i počne da se vraća kao drugi odjek;
 Treći ton dođe do drugog odjeka
 i počne da se vraća kao treći odjek,...

I sve to da se čuje u svakom delu Ovoga?

Moralo bi biti.

Kao kad pustiš novu vodu u cev

a drugom kraju je još stara voda – ako je cev zatvorena.

Tako i prvi odjek primi udarac poslednjeg tona

preko refleksija svih prethodnih tonova,

ali se ne može nikako udaljiti od kraja Ovoga unazad

jer ga vibracije svakog Novog tona,

posredstvom svih odjeka,

vrate „na kraj cevi“ iz koje nema izlaza u Ništa.

Ko bi to mogao čuti?

Instrumenti (gde ih ima – onih koji ih imaju)!

A smatrajmo se srećnim da smo tako uređeni da ušima ne čujemo

i da nam se pričinjava Svemirska tišina,

iako je Svemirska galama.

Do kog broja odjeka po tonu?

Do broja kad razmak između bilo koja dva odjeka

postane jednak nuli i svi se odjeci sliju u Jek.

I onda?

Poslednjeemitovani ton i Ton slivenih odjeka postanu Sazvučje

prime: Prvog i Prvog.

I onda?

Zazvuči *malo jače*

i počne Novi ciklus razlikovanja i ispoljavanja Jednoga:

Ista pesma – Varijaciji!

Da li je tako?

Pričaš kao neko ko ne očekuje da bude ozbiljno shvaćen.

Pa naravno da ne verujem da je tako!

Mada: Moguće je sve što nije nemoguće.

Ali ovoj zamisli se suprostavlja mnogo nemogućnosti:

Ono što ne može prolaziti kroz vakuum,

ne može ni do nas doći, a kamoli do kraja Ovoga.

I sledeće: Ako Ovo uopšte i ima početak,

Veliki prasak je, u oblasti akustike,

mogao biti samo *Veliki plop*;

Jer ako se sve ovo *eksplozijom* namestilo jedno prema drugom i ako je eksplozijom nastao prostor i počelo kosmičko vreme, onda se tom istom eksplozijom namestio i vakuum kroz koji zvuk ne prolazi.

Što znači da je Kosmos u trenu u kom je riknuo ostao bez grla; i niko ga nije mogao ni čuti.

Bilo da je to bio krik porodjajnih muka ili radosti.

A ono što može proći kroz Ništa s Ovim (foton) možda se i ne vraća.

Jer ako mu je moguće proći kroz Ništa ograničenog Materijom, a koje zovemo Svemir,

onda:

ili se potpuno reflektuje,

(Što se, kao što primećuješ ne dešava,

jer bi Kosmos već odavno trebao svetleti kao Švajcarska za Božić.

Mada Kosmički mrak može značiti da se Ovo širi brže od svetlosti, pa Prvi bljesak bilo koje mase neće nikad ni stići do granice Ovoga.)

ili nastavlja lako dalje kroz isto Ništa praveći od njega – Nešto:

(osvoja Ništa i uvećava Kosmos),

Prethodno si negde rekao da je Vakuum – Nešto, a ne – Ništa.

Da.

Ali ako zvuku, da bi se prostirao,

kao podloga ne pogoduje takvo nešto kao što je Vakuum,

onda mu za prostiranje još manje pogoduje – Ništa bez Vakuuma.

I ja nisam rekao da se Vakuum i Ništa isključuju dvostrano.

U univerzalnom,

sveobuhvatnom,

neograničenom Ništa,

vakuum (budući da je *nešto*, a samim tim i ograničen) je moguć.

Ali Vakuumu,

kao ograničenom,

je nemoguće opsegnuti neograničeno Ništa.

Odnosno Ništa postoji tako da postojanje vakuuma nije sigurno,

a kad pojмимо vakuum – Ništa izvan njega se podrazumeva.

Pa po tvom razlaganju Ništa ima veći značaj nego bilo šta.

Da.

Jer

svako ispoljenje je ograničene veličine i boravka u Stanjima stvari,
a Ništa nema prolazna svojstva.

Mada je ono izvesnost Univerzuma,
na *konačne* stvari nema uticaja:

To što se zvuk ne čuje u Vakuumu,
znači da se ne čuje *zbog* Vakuuma.

Vakuum je tu i zvuk se ne prostire;

Tu je i Ništa, ali ono nema značaja – zvuk se ne prostire.

Te prema tome Ništa ne stoji ni kao zid zvuku između Ovog i Onog:

Jer što mu nije činilac kao prijemnik (prenosnik),

ne može mu biti činilac ni kao odbojnik.

Svetlost prolazi kroz Ništa s Vakuumom (Kosmos),

A Ništa bez Vakuuma je i Ništa bez svetlosti;

Ona kroz Ništa ne može prolaziti iz prostog razloga

što se egzistencijalno isključuju:

Tamo gde je ima – ne može biti govora o Ničem – već o nečem.

I druga stvar, kao što već rekoh:

Svemir se tako brzo širi i tako brzo osvaja Ništa da,

čak i da postoji zid između Ovoga i Ničega,

ono što bi moglo u zid udariti je toliko sporo

da do njega (zvučni talas bez ikakve sumnje) nikada neće stići;

Kao kad bi se vodovodna cev tako brzo produžavala

da stara voda ne bi stigla

da na drugom kraju bude istisnuta (otvoreno je!),

a kamoli da se vrati:

Jer ako se,

kako je utvrdio Edwin Hubble,

nama bliske galaksije od nas udaljuju sa po 5 400 km/sec,

a nama daleke od nas udaljuju sa po 54 000km/sec,

onda se one koje još ni ne slutimo a kamoli da smo ih videli,

sasvim moguće,

od nas udaljuju sa po 299 792,46 km/sec.

Što odmah isključuje mogućnost bilo kakvog reflektovanja svetlosti,

čak i da na kraju stoji ogledalo,

a ne – Ništa.

Mada ni to udaljavanje galaksija nije dovoljna potvrda nekakvog eksplozivnog rađanja Kosmosa, jer može jednostavno značiti neki “udah” Kosmosa. Kao što bi skupljanje pluća – “izdah” značio samo to, a ne i kolaps Kosmosa.

A na kraju Edwin Hubble nije rekao da se sve galaksije od nas (ili međusobno) udaljuju; rekao je samo: «skoro sve».

Kao što ni crveni otklon svetlosti ne potvrđuje neko praskavo rađanje Kosmosa, jer je i ono objašnjeno na slučajevima koji nisu udaljavanje izvora svetlosti od nas.

Znači:

Fizikom Ovoga je nemoguće saznati kad je Ovo počelo?

Da.

Ni kosmička gravitacija kao faktor kočenja širenja Kosmosa, ne može poslužiti u svrhu određivanja starosti Kosmosa, jer niko ne zna suštinu gravitacije:

Da li je starija od svih hemijskih elemenata, ili se pojavila tek pošto su se stabilizovala jezgra sa jakim i slabim silama unutar njih?

A to tek u slučaju da je uopšte i bilo početka svega.

Radioaktivni raspad je pomoćno sredstvo određivanja starosti na Zemlji,

ali šta dalje kad ni sve zvezde nisu jednako stare?

Pa tako opet dođemo na staro pomoćno sredstvo - upoređivanje:

Kako gore – tako dole!

Kako u velikom – tako u malom!

Odnosno: Kako u malom – tako u velikom:

Kao što ni čovek sam o sebi ne može znati koliko je star, nego samo po svedocima,

tako ni Ovo (Kosmos) ne može o sebi samom znati koliko je staro, nego samo po svedocima.

A ako Ovo već ima svedoka u drugim ovakvim ili sličnim – ima ga sebi,

a ne nama kao (pod)ispoljenjima Ovog ispoljenja Jednoga;

Jer i čovek ima drugog čoveka kao svedoka sebi,

a ne da čovekov bubreg ima drugog čoveka

kao svedoka telu u kojem je.

Ali onda: ako Ovo ima svedoka u drugom ovakvom ili sličnom, onda ni Ovo ni Ono nisu Univerzum. Jer svako ovakvo ili Ovome slično moguće je samo u zajedničkom, jedinom Ništa.

Da.

Ne postoje dva Ništa:
jedno Ništa za Ovo i drugo Ništa za Ono;
Postoji samo jedno Ništa,
te je Ovome moguće da padne u bezgranično,
bespočetno i beskrajno,
ali je Ovome nemoguće da to bespočetno,
beskrajno i bezgranično celo u sebe primi,
kad je Ono već bezgranično,
a Ovo je ograničeno svojom materijom u Ničemu.

A Univerzum su i Ovo i Ono i Trinaesto
i sa svima zajedno jedino Ništa;
Ovo koje mi zovemo Svemir je samo podskup,
jer time što se širi,
bilo da je to nekakvo “disanje” večitog ili rast novorođenog,
znači da,
popunivši nešto,
nastavlja da popunjava još nešto,
ali celo Ništa neće nikad popuniti.
Pa čak i da nastavimo dalje od malog na veliko,
puštajući čoveka da sam traži u svojim kostima ili mesu
otkucaje svih kucaja srca svoga,
(što bi bilo zanimljivo jer postoji neka čarolija u brojevima:
ređaju se samo devetke u svim proizvodima,
ako počnemo sa 60 otkucaja u minutu),
ostaje pitanje:
Da li da čovek u svoj vek računa i onih devet meseci
ili 274 dana u Majci?
Ili tek onda kad srce počinje u zametku kucati.

I još teže:
kad se svako mâlo ovde začinje (možda i sa zadovoljstvom),
nosi i radja (sa mukom),
kako je bilo sa Ovim velikim?
Od koga je začeto?

Gde je nošeno?
Da li je sebi i majka i porod?
Ako se rodilo da li će i umreti?

Ili,
ipak,
analogija negde prestaje.

40 Razmišljanje

Eno ih,
 obezglavljeni Evropljani i Amerikanci,
 u automobilima i drugim prevoznim sredstvima,
 između radnih mesta i mesta za zabavu (novčano dobrostojeći)
 i između radnih mesta i kreveta (sirotinja);
 razočarani u tzv. hrišćanski zapad,
 koji je duže bio Inkvizicija nego hrišćanstvo,
 nadaju se instant prosvetljenju u Yogi,
 Zenu, Buddhizmu, Aurasomi, ...
 masažama, ritualima, ...

I čim tamo dođu do suštinskog, nesažvakanog – pobegnu!
 Kao što su i od Aristotela, Diogena, ...
 Isusa,
 Hobsa, Kanta, Hegela, ... pobegli,
 Sai Babi, Paulu Coelho-u, ...
 oduševljavajući se kojekakvim Ratnicima Svetlosti,
 ne znajući ni osnovno,
 da
 ratnici nemaju ništa sa Svetlošću,
 a Svetlost ima još manje sa ratnicima.
 Čudeći se da im ni Tantra nije pomogla;
 ne shvatajući da su i tu bili zabavljeni samo oni delom
 koji deluje na brzinu – za telo:
 polnim opštenjem;
 i na shvatajući da su u „Tantri ljubavi“ tražili ono
 što su u nju morali uneti: pamet (bez koje nema ni ljubavi).

Lako je usrećiti nekoga onim što grozničavo želi,
 ali kako usrećiti rulju umnim dobrima,
 kad se za to ne otima da bi sebi imala,
 nego da bi sebe bolje upakovala i bolje prodala?

Solothurn, 19.4.2001.

41 Pesma

Opet sam sâm!

Da li da još pokušavam naći sebi ženu?

Nije da ja nemam šta dati onakvoj kakvu sebi želim,
niti da mi ima važnijih stvari od zdravlja i ljubavi,
nego je stvarnost nekooperativna:

Čemu da se nadam kad neke dobre nisu više slobodne,
a neke dobre slobodne neće mene nikad sresti,
niti će za mene čuti.

A neke od onih dobrih slobodnih koje me budu srele,
ili budu čule za mene,
ne trebaju ovakvog.
Ili trebaju ovakvog, ali me neće prepoznati.

Neke od onih koje me hoće su neverne,
ili smrdljive između nogu, jer se ne peru redovno,
ili smrdljive iz usta, jer uživaju duvan i alkohol,
ili HIV pozitivne,
a sve potpuno nemilosrdne za moje finansijske probleme:
Iako tobože emancipovane,
smatraju još uvek da je u redu ako čovek izdržava ženu,
a obrnuto – ne.

Starim,
i jednom neću imati šta da dam ni onakvim kakve sada neću,
a kamoli onakvim kakve ću uvek hteti.

42 Razmišljanje

Albanci, Bosanci, Hrvati; Srbi, (Abecedom)
meni je normalnije da mrzim sve koji miroljubivima
i dobronamernima zlo čine,
nego da ih volim ili da im praštam.

A Isusa Hrista bih po tim stvarima uvažavao da je i on govorio:
„Oko za oko, zub za zub“.

Jer:
koliko voli svoju ćerku,
otac koji bi njenu tugu zanemario i silovatelju oprostio?
Koliko voli svoga brata
onaj koji bi njegovim ubicama oprostio ubistvo nedužnog?
Ne treba meni mesto u carstvu Onoga
koji dozvoljava da ovoliko lopova,
palikuća,
silovatelja i ubica šeta ovom planetom;
a pogotovo ako ih drži da bi pitome iskušavao.

Jer, ako je sveznajući morao bi znati ko neće oprostiti,
ali i to ko je dobronameran i miroljubiv
te da nema zasto takve iskušavati.

A ako je Isus Hristos od loze Sveznajućih pa zna šta je očinstvo,
iako sâm nije otac bio,
onda mora znati da meni,
koji može snažno voleti i snažno patiti,
ne može u jednoj nesreći biti snažno svejedno,
tako da silovatelju ili ubici kažem:
Idi! – kao da ništa nije bilo!
Ubica da odšeta mirno,
a roditelji da tuguju do svog zadnjeg izdaha?

Konačno: Nisam se ja sâm ovakvim napravio.

Albanci; Bosanci, Hrvati, Srbi, ...

Ima Boga,
ali od njega su i sreća i nesreća,
dobro i zlo,
život i smrt, ...
i svi mi.

A On se nikad nije ni bavio vrednovanjem nas i naših dela:
Njemu je sve jednako (nevažno).
Jer na kraju – svako od nas bude sâm sebi sudija:
Zlotvora zloba sopstvena pojede,
a dobronamernika spokojstvo u spokoj odnese.

Te prema tome,
ako se mi sami ne budemo opredelili za dobro
i oko dobra trudili
od Njega nam neće biti poklonjeno.

A od Amerikanaca i Nemaca ni ako ih budemo molili.

43 Razmišljanje

Albanci, Bosanci, Hrvati; Srbi, (Abecedom)
 meni je normalnije da mrzim sve koji miroljubivima
 i dobronamernima zlo čine,
 nego da ih volim ili da im praštam.
 I po tom pitanju odobravam isti stav i vama i svima drugima.

I mislim:
 ko se zlodelnicima svoje loze ponosi,
 bez obzira kome zlo čine,
 i sâm je nečovjek.

Meni je lako da odvojim ono (dobro) što je svojstvo jednog naroda,
 od onoga (lošeg) što je moguće sresti bilo gde,
 te sam veseo,
 pun samopoštovanja,
 što imam ljubav i za Albance, Bosance, Hrvate, ... kao i za Srbe.
 I nije to ljubav iz nekakvog milosrđa
 koje propovedaju kojekakvi misionari;
 ili iz nekakve nadmenosti kakvu lažu neki visoki sveštenici,
 samo zato što im je neki zanesenjak ostavio kao učenje
 da sve ljude vole podjednako.

Hajde de!
 Nije teško voleti ljude,
 a kako voleti neljude?

Volim bilo čiju decu,
 slobodne žene još više,
 dobronamernost,
 muziku,
 mudrost,
 predanja,
 zadrugarstvo, ...?

A ono što ne volim kod vas ne volim ni kod nas.

Kao što niko od čestitih ne voli ono što ne valja,
 pa bilo gde da je.
 Jer oni koji mogu u tuđem narodu da krađu, ucenjuju,
 siluju devojke i žene,
 pale kuće, ubijaju, ...
 mogu to i u svom.

Jedino što su među svojim kao jagnjad,
 ako su se među tuđima nakrali i natresli;
 A ne da su odrodi naroda,
 nego su odrodi od čovečanstva:
 univerzalno đubre!

Razlike postoje u nošnjama, muzici,
 običajima, predanjima, ...
 I to je bogatstvo ove planete.
 A lopovi i nasilnici su svugde isti: beda celog čovečanstva!
 Pogrešno je razmišljati o vama i nama sa: Vi i mi;
 misleći na sve one koji su od vas i među vama,
 i na sve one koji su od nas i među nama.
 Jer vi ste Albanci, Bosanci, Hrvati samo po onome što je dobro
 od vas i među vama
 i mi smo Srbi samo po onome što je dobro od nas i među nama.

A oni od naših koji mogu zlo naneti nedužnima od vas,
 kao i oni od vaših koji mogu zlo naneti nedužnima od nas,
 jesu za ponos budalama i u slavi kod zlobnika.

Zlo nije svojstvo nacije,
 zlo je svojstvo primitivnih ljudi,
 a što ih ima toliko mnogo na ovoj Zemlji je stvarnost
 na osnovi mogućnosti ili nužnosti da ih toliko bude,
 ili nemogućnosti da ih bude manje

Kad ni dobri roditelji ne izađu na kraj sa odrodom,
 šta može narod?

Volim sve Balkance kao najbliže,
 kao što volim i Srbe.

A kad će nam biti bolje zavisi od nas,
ali i od onih koji na Balkan dolaze sa ratnom,
a ne sa, naprimer, građevinskom opremom.

Zlo nije svojstvo nacije već je svojstvo primitivnih ljudi;
a šta ako u jednom narodu ima više onih koji drugi narod mrze,
nego što ima onih koji su prema drugom narodu indiferentni
ili dobronamerni?

Narod u kojem je više onih koji drugi narod mrze,
nego što je onih koji su prema njemu indiferentni
ili dobronamerni je primitivan!

Ima li takvih naroda na Balkanu?

Ima!

I onaj narod koji mrzi sve Srbe seče me na dvoje,
jer kako i zašto ja njih da volim ?

A kako da ne volim njihovu decu,
muziku, mudrost (ma koliko mala da je tamo gde ima toliko
mržnje),
tradiciju, zadrugarstvo, ...?

I mi Srbi smo još uvek primitivan narod – ali ne odričem se porekla:
Ja sam Srbin za sebe.

Ali radim na tome da Srbi ne mrze druge narode,
čak i kad se „vade” da imaju razlog.

Osveti se i – quitt!

Ne očekujem ni od koga da oprostí ili zaboravi;
baš nasuprot.

Ali im govorim da su obavezni
da ne daju drugima razloga da mrze sve Srbe.

A od vas Albanci, Bosanci, Hrvati, ... očekujem pomoć.

Pa se onda upitam:
kad ću već jednom postati Anđeo?

Da se ne moram više brijati svakog dana,
ni boriti protiv kojekakvih smrdljivih izlučevina moga tela
i ovog mog šestopalčanog,
nezasitog parenja čak i kad sam sposoban jedino da zaspim.

Ma dobro!
Znam ja da je problem u velikoj glavi,
a ne u maloj.

45 Razmišljanje

Čovek treba biti zahvalan za dobra koja ima tamo gde je,
jer nije tako verovatno
da će dobra tih okolnosti imati lako negde drugde,
kao što je verovatno da će nevolje koje ima tamo gde je,
vrlo lako imati bilo gde,
ali čemu da budu zahvalni živih očiju skeleti prekriveni kožom?

Zar su po devet meseci nošeni da bi se devet meseci sušili?

I onda mi neko priča bajke o reinkarnaciji!

Zar je toliko miliona trbonja i žderonja živelo dosad na ovoj Zemlji,
pa sada u Africi i Aziji po kazni gladuju?
A ove današnje trbonje i žderonje u sveštentičkim odorama
i odelima sa “markom” uživaju nekakve nagrade
za gladovanja u prethodnim životima?

Nikad neće biti toliko mesta sa privilegijama
koliko je za samo 100 poslednjih godina
ljudskih bića od gladi umrlo;
e da bi i ti milioni u ponovljenim utelovljenjima
kao nagradu bela hleba i s hlebom imali.

46 Razmišljanje

O sinu ...

Da li je samo oprezan ili donekle zatucan,
kao i oni kojima govori,
onaj koji Novu nauku ne sme ponuditi,
ili ju ne vidi,
kao nauku i Majke?

Šta su sposobni čuti i razumeti ljudi
kojima Učitelj *mora* govoriti da je Nova nauka od Oca?

... i Ocu

Nema tog pastira koji bi svoje jagnje poslao vukovima i hijenama
da im propoveda o ljubavi i milosrđu kao putu u spasenje,
te da bi Bog,
poznavajući ljude,
poslao svoga milog sina budalama,
da ga zbog takvih propovedi zakucaju na krst.

Nije još bilo zakonodavca
čiji se zakoni nisu *odmah* čuli u celom carstvu,
te da bi Bog poslao svoje Zapovesti po jednom jedinom glasniku,
da bi u najudaljenijim oblastima bile obznanjene
tek posle hiljadu i petsto godina.

Nema tog učitelja koji bi računao s tim
da će učenici pristupiti učenju kad se nasite igara,
te da bi Bog računao s tim da će se ljudi prosvetiti
pošto se materijalno obogate i telesno nauživaju.

Nema tog učitelja koji bi ostao toliko nejasan
da izazove tuču među svojim učenicima,
te da bi Bog pustio svoju nauku ljudima da ju tumače po volji,
tako, toliko i dotle da se počnu medjusobno klati,
svaki smatrajući da ju je on jedini razumeo
i dobio Licencu da Učitelja zastupa.

Koji bi zemaljski car dozvolio da mu carstvo slabi i raspadne se,
zato što podanici carske zakone tumače kako im volja,
čak ako ih prihvataju i brane,
te da bi Bog dozvolio da mu u carstvu na Zemlji
hiljadama zemaljskih godina traje rat,
sa stotinama miliona žrtava,
zato što su se tumači Božjih zapovesti
postavili iznad Zapovednika.

Ili nema Boga,
ili ga ima ali:
nesposoban je da izađe na kraj sa ljudima,
ili mu je svejedno kad će se ljudi opametiti.

Moja teorija da je Bog u jednakom onosu prema zlu
kao i prema dobru nema podršku u Sinovljevim učenjima,
jer
Zapovesti koje je u ime Oca obznanio jesu o ljubavi i praštanju.
A Njegova učenja nemaju podršku u Logici;
A Bog je pre svega – Logos,
pa tek onda stvoritelj ili roditelj.

Ili je sin u nekom zanosu zloupotrebio kancelariju,
slavu i ime Oca,
pa pokušao ozakoniti neke svoje zamisli i stavove.

47 Razmišljanje

O Đavolu

Ako postoji jedno Nebesko carstvo u koje će ući svi
 onda je Lucifer buntovnik,
 a ako u Nebesko carstvo mogu ući samo dobri ljudi,
 onda to odmah govori o dve stvari:
 Bog je dobronameran i milostiv
 i Lucifer je njegov najsposobniji i najmiliji Anđeo.

Kako?

Bog zna i bez kušanja ko je kojim situacijama dorastao,
 ali da se ne bi na kraju mnogo raspravljao sa onima koji nisu pali,
 samo zato što nisu bili u prilici da padnu, a pali bi,
 Bog im pošalje provokatora koji uredi prilike,
 te tako na kraju nema mnogo rasprave između Boga i ljudi:
 tu je svedok!

A da je Lucifer najsposobniji Anđeo tačno je,
 jer i sami znate kako je teško lažovima dokazati da su lažovi,
 lopovima da su lopovi, ubicama da su ubice,
 kurvama da su kurve; ...
 I da je najmiliji tačno je,
 jer Bog je rekao:
 “Kome da poverim tako grozan posao,
 nego onome ko me najviše voli
 i koji će se najmanje ljutiti što ga šaljem da se nosi sa ljudima”.

A niti Bog svog Anđela šalje,
 niti Lucifer ide onima za koje već znaju da neće zgrešiti.

Sad ako me pitate zašto je Đavo došao Božjem sinu u pustinji
 mogu vam reći samo to da su se sreli iskusan i neiskusan,
 koji se poznaju i vole,
 a ljudima su pustili da o tom susretu pričaju i pišu
 šta im se čini da je bilo.

Belach, 27.5.2001.

48 Razmišljanje

O Drvetu znanja

Bog nije bio protiv toga da ljudi uživaju plodove sa Drveta znanja, bojeći se, navodno, da će se ljudi znanjem osiliti protiv Njega, nego je znao da će se ljudi osiliti zabludom da znaju.

Bog je hteo da ljude zaštititi računajući:

“Bolje im je da ostanu prosti i naivni nego da se počnu pitati i da, ne razumevši, počnu sumnjati i izgube se”.

Jer naivni su kao putnici rekom, u čamcu bez jedra i vesala, puste se reci da ih nosi, te tako sigurno stignu na ušće.

A onaj koji počne da se pita je kao putnik drumovima: ako ne prepozna putokaze – izgubi se.

Ko ne počne razmišljati

e dovodi u sumnju ono što je sasvim sigurno,

ne dira u osinje gnezdo,

ne upada u rupu punu akrepa i otrovnica,

ne grize više nego što može progutati;

odnosno, ne uništava od Boga (ili koga – čega hoćeš)

dobijenu putnu ispravu, koja je ujedno i ulaznica.

A ko počne razmišljati smesta uništava i prevozno sredstvo

i putnika i puteve i putne isprave i ulaznice za odredište.

I nadje se u šumi – prašumi.

I niko ga ne može izbaviti do samo sâm sebe.

Kako?

Prepoznati, prihvatiti i odlučiti se jesu jedno “verovati”,

koje u ovim slučajju znači: Znati!

Čime se ponovo otvara isti put koji je ulaskom u šumu izgubljen.

Šta znati?

U prirodi i moći ljudskog bića je da mu bude

sve ono za šta ne bude rekao: Nemoguće!

49 Razmišljanje

Prema onome što su Božji glasnici, Sinovi i Proroci rekli, po pitanjima života duše rastavljene od ovozemaljskog tela stvari stoje ovako:

Onaj koji je siguran da postoji zagrobni život u pravu je i zagrobno će živeti.

Onaj koji je siguran da ne postoji zagrobni život u pravu je i zagrobno neće živeti.

Onaj koji je siguran u Uskrsnuće za novi život na Zemlji u pravu je i uskrsnuće.

Onaj koji je siguran da je Uskrsnuće za novi život nemoguće u pravu je i neće uskrsnuti.

Onaj koji je siguran da se jedna ljudska duša neprekidno utelovljuje u pravu je i reinkarniraće se.

Onaj koji je siguran o sedam nivoa Astrala i sedam nivoa Mentala u pravu je i na jednom nivou će dušom ostati.

Na osnovi svih učenja ostaje ljudima jedino da poveruju da smo mi sâmi svako sebi Raj, Pakao ili Ništa, a u Večnu tamu može pasti i onaj koji je mogao u Raju živeti, samo da je znao da to od njega sâmog zavisi.

Prema glasnicima, Sinovima i Prorocima, dakle, potpune budale su oni koji ne veruju, odnosno ne znaju koje su im sve mogućnosti na raspolaganju te ne odaberu sebi najbolju, a po mome mišljenju, još veće budale su oni koji su ubeđeni da je samo njihova vera ispravna; jer: koji od Glasnika, Sinova ili Proroka nije u pravu?

Dakle, ako ih sve udostojimo vere i poštovanja, a moramo pošteno i možemo lako priznati da ni za jedno učenje ne možemo reći da je nemoguće, ostaje nam pretpostavka da će svakome biti zaista ono za koje se odluči i za koje bude živeo: Raj, Pakao ili Ništa.

I možda je smisao svih učenja zajedno baš u tome
da nam kažu da je to moć čoveka – da bira, odabere i – uzme.

Ali moć koja znači odgovornost;
a ne da ljudi u strahu od odgovornosti zanemare svoju moć,
a time prebace odgovornost na drugoga:
na Boga; koji i nije više tamo.

Dakle,
ne čekajte ništa od Njega:
On je svoje odradio “šaljući” Glasnike, Sinove i Proroke,
a vi se uređujte po moćima koje imate
i slobodi koju po moćima imate.

Na stranu to što postoji svet iza i izvan Fizike
i na stranu šta je ko u stvarnosti prepoznao ili nije
i iskusio ili nije,
po onome u šta ljudi veruju,
ili u šta su ubedjeni,
ili u šta su sigurni,
svaki čovek ima pravo da se,
neometan od protivnika njegovog verovanja,
sretne sa svojom srećom ili zabludom.

I niko nema obavezu drugoga na sreću (verovanje) prisiljavati
i niko nema prava svoju nesreću (zabludu) drugome nametati:
jer ko može kome dokazati da je ikoje verovanje ispravno
i ko može kome dokazati da neko verovanje nije ispravno?

Ljudi, uljudite se!
Kosmosu nije bilo da se rascveta u vrsti,
nego je Kosmosu bilo da se rascveta u pamet.
A prema tome kakvima smo se mi dosada pokazali:
Rast pameti nije još završen.
Ako će u svoj Raj stići i oni koji su isprogramirani da ubijaju
sve druge drugih vera i verovanja,
samo zato sto su drugih vera i verovanja,
onda su stvarno ovce oni koji u svom programu imaju:
„Ne ubij!“
Čak i kad je to samo u cilju odbrane možda jedinih,

u zavisnosti od toga kako snažno i u šta su verovali,
ovozemaljskih života.

Zašto ne bismo i ovako razmišljali ?

Ako je On pametan,
dosledan i dobronameran
a njegovi Glasnici, Sinovi i Proroci donose zapovesti,
uputstva i savete,
za koje tvrde da su od Boga,
a koji su toliko različite da kod ljudi izazivaju nerazumevanja
ili sukobe,
onda nešto nije u redu ili sa Glasnicima, Sinovima i Prorocima
ili sa Njim:
ili neko od Glasnika, Sinova i Proroka laže da je Božji glasnik,
Sin ili Prorok,
ili neko od Glasnika, Sinova i Proroka nije dobro čuo,
ili nije dobro upamtio šta od Boga da kaže ljudima.

Ako su svi Božji Glasnici, Sinovi i Proroci odista to:
Božji Glasnici, Sinovi i Proroci
i sve su dobro čuli i upamtili što im je On rekao da prenesu ljudima,
onda on nije dobronameran,
ili nije dosledan,
ili nije pametan.
Posto šalje zapovesti,
učenja i savete toliko različite da kod ljudi izazivaju nerazumevanja
i sukobe.
Ili je pametan,
dosledan i dobronameran,
ali mu je tvrdo školovanje
te namerno šalje zapovesti,
uputstva i savete,
koji kod budala izazivaju nerazumevanja i sukobe,
da bi video kad ćemo se mi opametiti da mu kažemo:
„Bože, ili pošalji isto učenje svima,
ili nas ostavi da se bez Tebe uredimo“.

Da bi i On počeo nas poštovati.

Belach, 28.5.2001.

50 Razmišljanje

Postoji posebna pamet jednog ljudskog bića,
 postoji Opšta pamet svih ljudi,
 postoji znanje nama nepoznatih civilizacija,
 postoji Kosmičko znanje o stvarima koje su se desile,
 koje se upravo dešavaju i koje će se tek desiti.

Neposredni saobraćaj između ljudske jedinke i ostalih Polja znanja
 je nekad u budnom stanju čoveka,
 a nekad u snu čoveka.

A čovek nije uvek siguran u to kada teče razmena misli i informacija
 između njega i Konstelacije.

Posredni saobraćaj između čoveka i Konstelacije
 je pomoću znakova:

karata (Tarot i dr.),
 kamenja sa linijama (Rune),
 novčića, kocki i štapova (I Ging),
 tačaka (Geomantija),
 slika (u hladnu vodu usutog rastopa olova,
 taloga crne kafe na dnu šoljice), ...

I to tako da kad neko Konstelaciji predloži značenje nekog znaka
 ili slike,

Konstelacija kaže: „Važi! Neka tako bude i neka tako ostane;
 i onima koji će za naš dogovor saznati,
 kao i onima koje naš dogovor zasad ne interesuje“.

Neposredni saobraćaj između čoveka i Konstelacije
 nekad neko ne može uspostaviti, a nekad ne može izbeći.

A šta stvarno bude kad se veza uspostavi i do razgovora dođe
 – znaju samo sagovornici:

Sasvim je prihvatljivo da je neka Opštija pamet,
 u slučaju čuda od čoveka Isusa Hristosa,
 rekla Josifu, namernom da otera trudnu Mariju:
 „Zadrži ženu!

Nije važno od kojeg je oca dete.“

A druga je stvar šta je Josif mogao sebi samom dozvoliti i sebi među saplemenicima, te prema tome šta je mogao ili morao reći, da bi zadržao trudnu nevestu.

Posredni razgovor između čoveka i Konstelacije nije preporučljiv po pitanjima onoga što čoveku može biti u onome što mi zovemo Budućnost, jer nije da karte (naprimer) uvek pokažu ono što će biti, nego ponekad se Opšte stanje naknadno namesti da čoveku bude prema karti koju je izvukao. Pa bude: ili izvučete kartu koja pokazuje Stvarnost (kad Opšta pamet zna odgovor), ili Vam se namesti Stvarnost prema izvučenoj karti (kad Opšta pamet *još* ne zna šta da odgovori, jer se spontani uslovi za neku stvar u budućnosti moraju tek namestiti).

Ako se neko raspituje o vernosti svoje žene, naprimer, može se desiti da mu padne obrnuta „Osmica srce“ i onda Univerzum nema izbora nego da uredi da ga žena prevari sa drugim čovekom. Iako to njoj nije ni trebalo, ni bilo na umu, niti je Univerzumu bilo za to da se prevarenom čoveku ta nevolja desi.

Ili:

padne nekome znak nesreće koji bi trebao biti protumačen ovako: “Ne sumnjaj! Sumnja vodi u propast”. A on protumači da ne valja osoba, zamisao, poduhvat, ...

Ili neko o istoj stvari dobije prvo znak sreće ili uspeha, pa posle postavi isto pitanje i dobije znak nesreće ili neuspeha; pa se onda upita: Kako to da na isto pitanje dobijem sasvim suprotna predskazanja? Jeste isto pitanje, ali nisu isti uslovi:

Ako neko prvog puta u svojoj odlučnosti i oduševljenju postavi pitanje o nekom poduhvatu, o nekoj osobi, ... pozitivno predskazanje je bilo na osnovi te odlučnosti i oduševljenja.

Čim čovek još jednom postavi isto pitanje, znači da ona prva odlučnost i prvo oduševljenje nisu veliki kao prilikom prvog postavljanja istog pitanja, a to odmah znači i druge uslove: neodlučnost i sumnja; odnosno – sledi neuspeh.

Prema tome: dok je čovek pri poduhvatu, osobi, planu, ... u raspoloženju pod kojim je tražio predskazanje, predskazanje važi.

Kad se promene uslovi menja se i vrsta predskazanja.

Odnosno,

bolje je čoveku da bude miran i ne raspituje se mnogo, o onome što mu može biti,

ako nije mentalno postojan i uravnotežen, odnosno,

ako nije sposoban da prihvati i podnese sve ono što mu može pasti; ili od života pokazano kartama (naprimer), ili od karata pokazano u životu.

I ako nije inteligentan i talentovan za “razgovor” sa Konstelacijom.

U Onome koje nije, mada izgleda kao da jeste, izvan Fizike, važe zakoni koje mnogi još ne poznaju:

Ako čovek ne razmišlja o budućem, onda sistem “uzrok-posledica” deluje spontano.

Ali ako čovek šalje misli u opticaj, bilo molitvom, idejom, kartama, ...

onda ono što je Ovde znak, volja, misao, ... postane Tamo uzrok, čega posledica padne Ovde.

Dakle, u tom slučaju nema stvari u *spontanom* nizu, nego je *misao* uzrok.

Mada nekome izgleda kao da sistem funkcioniše akauzalno, ili sinhrono,

kako reče tamo onaj,

što nije tačno:

U Kosmosu sve teče u redu “uzrok-posledica”,
 samo je pitanje da li je uzrok spontan iz toka stvari materijalnog
 sveta, ili je uzrok iz mentalne sfere:
 molitva, volja, metode pradskazivanja, ...
 Dakle, dobijete znak iako nema odgovarajućeg stanja u stvarnosti,
 ali desiće se sve prema znaku,
 a Vama se čini kao da je Neko znao odgovor.

Kad nešto može biti uzrok,
 znači da je u njemu posledica već anticipirana,
 znakom metode predskazivanja pokazana
 i u toku je da padne u stvarnost.
 Kao što zvuk na poslednjoj osmini (četvrtini, polovini) takta
 bude potvrđen teжом sledećeg.
 Anticipirana budućnost se pokazuje posredno kartama, itd, ...
 Ili, moćnim umovima, neposredno,
 intuitivno: u slikama, u rečima, u snovima, ...

Dakle, ako Vam se desi da se nekad znak sredstva predskazivanja
 i stvar (u Budućnosti) ne poklope,
 ne znači to nemoć Nekoga ili Nečega,
 već znači to da ste o nekoj stvari prerano pitali;
 pre nego što je Stanjem stvari postala anticipirana,
 odnosno – pre nego što je postala neizbežna.
 Pa Vam je pala neka karta bez veze sa stvarnim tokom stvari.
 Kao da ton iz sledećeg takta uzmete već na drugoj osmini,
 ili drugoj četvrtini četvoročetvrtinskog takta,
 nastupa disonanca.
 Odnosno,
 prvo se uslovi za neku stvar u budućnosti moraju namestiti.

Inače, najmoćnije sredstvo komuniciranja
 sa Univerzalnom inteligencijom je matematika:
 Ono što su J. C. Maxwell,
 H. A. Lorentz,
 A. Einstein,
 W. Heisenberg,
 P. Dirac, ...,
 saznali matematikom
 nikoji broj eksperimenata ne bi naveo na zaključak.

Mada i matematikom,
kao i ostalim sredstvima komuniciranja sa Univerzalnom pameti,
čovjek može izvesti pogrešan zaključak.

Ali i pogrešan zaključak na osnovi matematičkih radnji
pripada takođe skupu mogućnosti.

51 Razmišljanje

Napisao sam kako je kod nas u Jugoslaviji počelo,
a kad sam se upitao:
Kako će se završiti?
namah mi se nametnuo odgovor:
Bog zna kako, ali neće brzo!

Voleo bih da nije tačan.

52 Razmišljanje

O onima koji su razgovarali s Bogom

Čuo sam da su s Bogom razgovarali mnogi,
od Mojsija do ovog Amerikanca,
koji ima već tri knjige “Razgovora s Bogom”.

I ja sam razgovarao.

Jedina razlika između mene i njih je što oni veruju
da im se Sagovornik predstavio u najboljem izdanju,
a ja znam da se bio spustio na nivo svakog od nas;
taman toliko koliko je svaki od nas bio sposoban
da sa Njim razgovara.

I znam da je bio duševno zdrav ili bolestan,
taman toliko koliko je svaki od nas bio duševno zdrav ili bolestan.

A znam i to da je svaki,
od Mojsija do ovog Amerikanca,
ustvari razgovarao sa samim sobom.

53 Razmišljanje

Moguće je sve što nije nemoguće!

A nemoguće je da postoje dve Logike,
jer što nije Logika – nešto drugo je.

I nemoguće je da postoje dva ili više Univerzuma,
jer ne postoje dva ili više Ništa,
nego jedno jedino,
bezpočetno, bezgranično i beskrajno,
dakle,
starije od svega što je u njemu,
a Univerzum je Univerzum (sve) tek sa njim – jednim jedinim Ništa,
u njemu – jednom jedinom Ništa.

Možda postoje dva, tri Svemira (Kosmosa), ...
ali to je nevažno,
kao što je za palatu nevažna jedna soba manje ili više.

A ako mi neko bude rekao da nije dovoljno samo reći šta i kako nije,
nego je potrebno i reći šta i kako jeste,
ja ću moći samo ovo odgovoriti:
Ja ne znam šta sve jeste i kako jeste,
a korisno je i dokazati da nešto nije i zašto nije,
jer ima mnogo onih koji su ubedjeni u nešto koje nije,
toliko da se više troše oko toga,
nego oko saznavanja onoga šta i kako jeste.
Kojemu još ne naziremo kraj,
već samim tim što je moguće sve što nije nemoguće.

Naprimer:

S obzirom na to šta se sve danas prodaje kao “duhovna” roba,
izgleda kao da su na pijaci sva razmišljanja i verovanja
iz zadnjih 5000 godina.

I sve se vrti oko dve stvari koje ne postoje;
a to su duša i duh.

Ali po ovoj stvari mogu da vam kažem šta jeste:
Ne postoje ni duša ni duh:

Mi smo samo životinje razvijenog uma.
Ponekad sposobnog,
ali još češće nesposobnog da Stanje stvari sasvim shvati,
ispravno odluči i izda primerenu zapovest.

54 Razmišljanje

O vernosti

Mislim da je ispravno ovako se postaviti
prema stanju kada se ljubljena osoba počne baviti trećom,
dakle ne više samo tobom;
kad postane moguće i da ju izgubiš,
da se razidete:

Pusti ju da ide,
jer
ako će tamo biti srećna,
nemaš pravo da staneš između nje i njene sreće.

Ako će tamo biti nesrećna,
pusti ju da ide,
jer
nisi ti obavezan da staneš između nje i njene nesreće,
koju je sama odabrala,
ne verujući više da si ti njena Budućnost.

Pusti ju da ide,
čak i ako znaš da odlazi u Neodređeno,
jer šta će ti osoba kojoj si manje vredan od Nepoznatog.
Neka ide!
Kad joj nisi dovoljno dobar da je bolje ostati sa tobom
nego novo ispitivati;
Ako joj već nisi toliko dobar
da bi prestala o životu bez tebe razmišljati.

55 Razmišljanje

O postanku nas

Nemam ništa protiv toga da bude da smo od Boga Oca i Majke,
 niti sam protiv toga da bude da smo proizvod nečije intervencije
 na nekoj zemaljskoj vrsti,
 ali mi je jednostavnije i verovatnije da smo ovozemaljski.
 Po tome što smo Primati,
 kojih ima tako mnogo ovde.
 Po tome što smo sisari,
 kojih ima tako mnogo ovde.
 Po tome što smo kičmenjaci,
 kojih ima tako mnogo ovde.
 I po tome što smo životinje,
 kojih ima tako mnogo ovde.

Evolucijom; jer sam video na vrstama koje su ispod nas,
 da sposobnosti koriste u pobaljšavaju uslova,
 a uslovi aktiviraju i razvijaju sposobnosti.

Na jednoj životinjskoj vrsti su noge,
 ruke i pamet bili i uslov i sposobnosti da postane čovek.

Pomislite samo: šta bi bilo da nemamo prste?

Imaju ih i majmuni!
 Da, ali ostali su zadovoljni onim što imaju na drveću.

Bog je i delfinima dao moćan mozak!
 Da, ali su ostali u vodi,
 te tako i bez lepih nogu za hodanje, sport i balet,
 i bez veštih ruku za rad, muziku i pisanje,
 i bez glasa za razgovor i pevanje.

Zamislite magarca sa gitarom,
 slona na mašini za pisanje i svinju na trapezu:
 Ne mogu jer nisu hteli.

A, to što smo mi hteli – postali smo.

A ja nisam rekao da smo sa razvojem završili.
Niti sam rekao da nećemo levitirati,
Astralno putovati,
uskršnjavati,
ponovo se utelovljivati,
živeti stotinama i hiljadama godina, ...
Jer – moguće je sve što nije nemoguće.

Ali za sada ništa od svega toga,
jer,
misleći da je nemoguće,
ne trudimo se oko tih stvari dovoljno i ne želimo ih kao vrsta.

A sve dok ne budemo želeli nešto kao cela vrsta
nećemo to kao vrsta ni imati,
jer ne mogu nekoliko sanjara preurediti genetiku
onih koji nešto ne žele.

I ne ljutite se kad kažem da smo životonje:
jesmo
ali najpametnije i najlepše.

56 Razmišljanje

Pogledajte koliko je tužnih ljudi.
Čak i među onima koji imaju dovoljno,
ili više nego što im treba, materijalnih dobara.

Zašto?
Zato što čekaju da postanu voljeni.
A kad su voljeni – ljubav drugoga ispituju,
proveravaju, mere, upoređuju, ...
Žele biti sigurni da bar neko bez njih ne može živeti.

Od sumnje,
preko ljubomore,
nepoverenja,
tuge,
razdraženosti i besa,
do nasilja kratak je put.

Ko da im da uverenje da su voljeni?
Sami sebi!
Ko voli sebe nije zavistan od odnosa drugih prema njemu.

Kako zavoleti sebe?
Shvatanjem da je svako unikat:
Nema dve iste osobe.
Nemojte želeći da ste neko koga ne poznajete.

Volite sebe!
Samo vas to može učiniti podnošljivim,
sebi i drugima.

57 Razmišljanje

Pošto se svašta danas naziva umetnošću
i pošto su mnogi hvaljeni i uobraženi kao umetnici,
nije mi ostalo drugo nego da razmislim po pitanju:
Šta je umetnost?

Da bih znao ko se u njoj po kojoj osnovi nalazi.

Šta je umetnost?

*Schöpferisches Gestalten aus den verschiedensten Materialien
oder mit den Mitteln der Sprache, der Töne
in Auseinandersetzung mit Natur und Welt:*

© Duden - Deutsches Universalwörterbuch 2001

(Stvaralačko opštenje s prirodom i svetom,

uobličavanjem raznih materijala

ili sredstvima jezika (govora) i tonova).

A jedan stariji Duden-rečnik kaže kratko:

„*Schöpferische Tätigkeit des Menschen*“.

(Stvaralačka aktivnost čoveka)

Lepo.

A u kojoj oblasti života umetnika

ili života uživaoca umetnikovog dela?

U oblasti egzistencijalno nevažnih stvari.

Dakle:

Umetnost je stvaralačka aktivnost čoveka

u oblasti egzistencijalno nevažnih stvari.

Jer sve što je lepo ili ružno jeste lepo ili ružno

(na haljini, kući, katedrali, slici, muzičkom instrumentu, ...),

ali nije životno važno.

Uživaoci umetničkih dela

jesu zahvalni proizvođaču umetničkog dela (umetniku),

ali i umetnik mora znati da i on i njegovo delo

jesu ljudski nivo intelektualnog razvoja:

Kravama na livadi može neko svirati Klavirski koncert,
a sve što od krava može očekivati je,
u najboljem slučaju,
da se neka očeše o muzički instrument.

Dakle,
nema mesta uobražavanju umetničke veličine među ljudima,
jer je to naša zajednička stvar.
Umetnik bi morao biti zadovoljan slavom i novcem,
a ostati zahvalan i skroman da sve to ima svojim talentom
i radom na osnovi talenta.

Umetnička dela su pokazatelji intelektualnog nivoa umetnika
ili društva,
ali ne dižu taj intelektualni nivo.
Jer sve što se može naučiti umetničkim delom,
može se naučiti i bez njega.

Zahvaljujući intelektualnom nivou je jedna umetnost veličanstvena,
ali i najveličanstvenija umetnost je samo školski instrument
u podizanju intelektualnog nivoa.

58 Razmišljanje

Šta je otadžbina?

Ako isključimo sve za definiciju nebitne stvari, kao što su:
brda i doline,
mora, reke i jezera,
šume, pesak, led,
rudna bogatstva,
istoriju, ...,
jer neka država ima tek ponešto od toga,
a retko koja sve;

ako isključimo sve za definiciju nebitne osobe kao što su,
bračni partner, ljubavnici i ljubavnice,
deca, rodbina,
prijatelji i neprijatelji,
poznanci i nepoznanci, ...,
jer neki čovek ima poneke od ovih,
a retko koji čovek ima sve;

ako isključimo za definiciju nevažne osvajačke težnje
političke uprave ljudske zajednice,
jer ih neka ima, a neka nema;

ako isključimo za definiciju nebitne male knjižice,
koje neke administracije imaju sa mladim mesecom,
zvezdom, krstom, listom nekog drveta, ...,
na licu omotača,
jer neke zajednice nemaju nikakve papire i propusnice,
onda ostaje da je otadžbina samo ovo:

Osećaj po kom domaćin ne podnosi uljeza kao gospodara.

A to imaju sve vrste već od mrava i pčela naviše.

59 Razmišljanje

Starci,
ne zaključavajte vrata!
Bolje je da vam lopovi sve pokradu,
nego da vaši leševi danima smrde po komšiliku,
dok se otkrije iz kojeg stana;
Ako se desi da neko neočekivano, bez oprostaja,
promeni polje i formu sopstvenog bitisanja.

A i to što bi lopovima ovde nešto značilo,
neće nikome trebati tamo gde se priča svakog od nas završava.

Ako imate veliko bogatstvo – razdelite ga mladim prijateljima
da biste neopterećeni strahovima,
oko nečega što će vam još za kratko trebati,
u ovom lepom svetu poživeli neki dan više.

Bog zna sve: i kako je stečeno
i da li oni koji će naslediti zaslužuju nasledstvo,
te, prema tome,
na ono što je čisto stečeno
i ima kome i za šta ostati – ne navraća lopove.

Starci,
opustite se i ne zaključavajte vrata,
jer ako jandnici steknu uverenje da ste velikodušni,
verovatno će vas samo zamoliti da im malo pomognete,
umesto da se odluče da vam ukradu,
ako procene da nećete dati, pokazujući se da ste cicije.

Starci,
ne zaključavajte vrata, ali činite to iskreno i lako,
a ne glumeći mudrost koja je shvatila prolaznosti ovoga sveta.

Starci,
ne zaključavajte vrata:
ostanite vredni poštovanja;

sramotno je i kad se mladi tresu zbog materijalnih dobara,
a kamoli vi – skoro tamošnji.

Za vašu lokalnu slavu je već i to ako pogrebni službenici,
odnoseći vaša mrtva tela,
ne budu morali nositi zaštitne maske.

60 Razmišljanje

Devojčice i dečaci, gde žurite?
 Zar je danas u mladosti toliko dosadno,
 da se svim svojim silama trudite što pre iz nje izaći,
 stvarima i načinima koji baš to i pokazuju:
 da ste još nezreli;
 cigaretama, alkoholom, drogama, ...
 preranim seksualnim odnosima, ...
 Modom, slavom i novcem?

Devojčice i dečaci,
 ja ne mislim ništa loše protiv vas:
 gledajući ljude
 učinilo vam se da to potvrđuje ljudsku zrelost:
 cigarete, alkohol, droge, ...
 seksualni odnosi,
 Moda, slava i novac, ...

Nezadovoljni ste odraslima, a oponašate ih?
 Jedini put u bolji svet je da ne činite baš sve ono što oni čine
 i da neke stvari ne činite onako kako oni čine.
 Biće vam bolje
 već samim tim što nećete morati da se oslobađate onoga
 u šta niste ni upali.

Devojčice i dečaci,
 da su vam se ljudi učinili ljubiteljima književnosti,
 umetnosti, mudrosti, pravde, ...
 vi biste težili lepim rečima,
 prijatnim stvarima,
 filozofiji, ljudskosti, ...

Da li ja vređam nekoga?
 Devojčice i dečaci, pogledajte se:
 toliko vas je mnogo koji žele nešto sebi ili drugima pokazati
 cigaretama, alkoholom, seksualnim odnosima, drogama, ...
 da ste postali masa.

Zašto?

Jer ste primetili masu odraslih koji samo sa tim i zbog toga žive;
i učinilo vam se da su te stvari potvrda zrelosti,
smisao života, cilj, ...

Devojčice i dečaci,

oni koji vam prodaju nedeljne novine
ne trude se da razviju vaš ukus u pop-muzici,
lepom oblačenju, ...

žele samo deo vašeg džeparca.

Oni koji vam prodaju Extasy, Red Bull, hašiš i marihuanu, ...
prodaju vam sate fantazije, unistavajući vam godine stvarnosti.

Oni koji vam prodaju cigarete znaju da vi niste zreli
i da je baš sada vreme da vas zgrabe kao “večne” mušterije.

Devojčice i dečaci,

sigurno je da ćete jednom saznati
da postoje i bolje zabave od cigareta,
alkohola i droga,

a još pre ako od cigareta,
alkohola i droga ne postanete zavisni.

Sigurno je da ćete jednom poštovati i svet izvan mode,
slave i novca,

a još pre ako u svet mode, slave i novca ne udjete.

Devojčice i dečaci,

pametni ljudi ne žele da vi postanete pre vremena zreli:
povrće u staklenim baštama

četvrtaste lubenice u staklenim kockama gajene;
gorke šargarepe, smrdljivi krompiri, bljutave kruške, ...

Pametni ljudi žele da vi budete strpljivi,
a strpljenjem ćete postati slatki,

čisti i mirišljivi.

Devojčice i dečaci, ne budite danas masa!

Budite drugačiji!

Nova masa!

Budite vi novoj deci ono što vama sadašnji telesno odrasli nisu
– prijatni autoriteti.

Bellach, 30.7.2001.

61 Razmišljanje

Druga mogućnost je:

da si nezadovoljan onim što su ti roditelji dali
ili pomogli u tvom obrazovanju.

Ako su se borili kako da te prehrane – šta su ti još
osim ljubavi mogli dati?

Ako su imali svega osim vremena za tebe – odabrali su
da budu važni sebi i drugima,
a ne tebi;
odnosno,
bili su važniji sebi kod drugih, nego sebi kod tebe.

Samim tim što si sobom nezadovoljan jasno je da si pametan:
znaš šta ti u obrazovanju nedostaje,
žao ti je što ti u obrazovanju nešto nedostaje,
žao ti je što nisi obrazovan onako kako bi te radovalo da jesi, ...
i – imaš motiv za učenje:

Postati bolji!

Sobom zadovoljan.

Onda, zaboravi tvoje roditelje kao,
opravdano ili ne,
neuspele vaspitače.

U tvojih drugih 20 godina života ti odlučuješ o sebi,
te budi sâm sebi vaspitač.

Ako mi budeš rekao da te nisu pripremili ni toliko
da preuzmeš brigu o sebi,
ili da je teško osloboditi se duševnih rana iz detinjstva,
odgovoriću ti:

„Počni od nule“!

Ako si sposoban da zameraš i budeš nezadovoljan,
sposoban si i da počneš sa zakašnjenjem.

Šta su 20 godina prema večnosti?

Rodi se sebi u svojoj dvadesetoj i napravi nešto od sebe
pre nego što ponovo budeš 20, prema krštenici dakle 40, star.

Kad budeš postao zadovoljan sobom – razumećeš svoje roditelje
i nećeš ih ni za šta kriviti.

A ko i u svojoj 40. još nešto zamera svojim roditeljima
kao svojim vaspitačima – ljenj je čovek
i traži izgovore.

62 Razmišljanje

Ako je došlo dotle da si sa zakašnjenjem sâm dosta naučio,
 a i dalje živiš u materijalnoj bedi,
 ne okrivljuj više svoje roditelje.
 Tvoj položaj u društvu zavisi od društva
 tako dugo dok budu od tebe zahtevali potvrde
 tvoga obrazovanja i znanja:
 diplome, svedočanstva, ...
 te, prema tome, zavisi još uvek od tebe samog.

Ali, seti se Buddhe, Isusa i Muhammada,
 Davida Judejskog i Solomona,
 Aristotela i Hegela,
 Homera, Gethea i Lava Tolstoja,
 Nikole Tesle,
 Kolumba i Marka Pola,
 Pelea, Bekenbauera i Dragana Džajića,
 Sene, Laude i braće Schumacher,
 Paca de Lucie, ...
 Ko je njima dao diplome kraljeva duha,
 mudrosti i lepih reči, mora, naroda,
 fudbala, automobilizma, gitare, ...
 i da li su im trebale diplome od nekoga?

I ko će kome dati diplomu dobrog oca,
 ljubavnika, čoveka, ...?

I gde bi ju neko osim kod svoje dece,
 žene i prijatelja trebao?

I šta će tebi ta diploma
 ako si stvarno dobar otac, ljubavnik, čovek, ...
 Uči i dalje: dok dođeš dotle da te svi poštuju.
 I još dalje:
 da ti postane svejedno da li te neko poštuje ili ne.

Bellach, 15.8.2001.

63 Razmišljanje

Šta da radiš sa ocem koji te seksualno iskorišćava?

Ubij ga,
jer da je vredan života ne bi svoje probleme na tebi rešavao.

Ubij ga,
jer kad nije sposoban otac,
nije sposoban ni nešto drugo čestito biti.

Ubij ga,
jer će ga ljudi,
ako njegovu bedu i tvoju muku objaviš,
samo poslati na psihoterapiju,
a odande se niko poboljšan nije vratio.

Ubij ga,
čak i ako je žrtva tvoje majke,
zato što nije bio u stanju da njihov konflikt razreši ljudski:
odlaskom od nje,
nego je to rešio majmunski: jebući svoje dete.

Ubij i svoju majku;
čak i ako o tvojoj tuzi ništa ne zna,
jer i ona je bedna, čim je s bednikom srećna,
ili s bednikom nesrećna mora živeti;
ili se na bedniku izživljava,
a ti si žrtva njihove tragedije.

Kako da ih ubiješ?
Već prema prilici.
Ima mnogo načina i oružja.
Ali stvarni problem je u tome
što takvi bednici spavaju u odvojenim sobama,
pa moraš brzo i bez oklevanja delati.

Šta će onda biti s tobom, kao ubicom svojih roditelja?

Bog i čestiti ljudi će ti oprostiti,
a onima koji ti budu zamerili,
ili sudili,
kaži da slučajevima seksualnog zloupotrebljavanja dece pristupaju
oštrije;
da ne bi još neka žrtva svojih roditelja morala biti i sudija i dželat.

Ne možeš to da učiniš?

E, radujem se!
Hteo sam samo da ti kažem
i da te ubedim da se na to odlučiš:
Spakuj se i ostavi ih zauvek!

64 Razmišljanje

Prvo sam pomislio:
 da su nam pametne i pravedne sudije ne bi nam trebali advokati,
 jer
 što se može odbraniti advokatom
 trebalo bi biti odbranjeno i bez advokata
 i što je za osudu ne sme se advokatom osloboditi.
 Dakle,
 bilo bi dovoljno da je sudija pametan – da bi prepoznao nameru
 i da je pravedan – da bi zaštitio nevinog;
 čak i ako je nevini prost, siromašan ili neobrazovan čovek.

Pomislio sam zatim,
 prisustvo advokata govori protiv sudije:
 ako je nešto oslobođeno zahvaljujući veštom advokatu
 pitanje je da li je bilo za oslobađajuću presudu i bez advokata,
 ali sudija nije to sam video,
 ili je bilo za osudu,
 ali je advokat za svog klijenta izradio oslobađajuću presudu?

Međutim,
 zakonodavstvo je ogromno:
 Građansko, Obligaciono, Krivično, Porodično, Vojno pravo, ...
 protiv mangupa, lopova, roditelja, stranaca, dezertera, ...
 Ko može znati sve članove svih zakona?

To onda izgleda da je advokat,
 u interesu svog klijenta,
 sudiji pomoćnik.

A ako jedan advokat zna pravni lek, ili pravni savet
 i za protivničku stranu,
 a ne kaže to protivničkoj strani da li je za osudu?
 Jeste,
 jer i „Nečinjenje je zlo činjenje“.

Ponekad.

A ko iz civilizacije,
koja treba toliko mnogo zakona,
sme protiv advokata,
koji brani samo jednog od mnogih,
nešto reći?

Bolje bi bilo da mi ne trebamo ni sudije,
uvek ometane od svih strana jednog procesa,
ni advokate,
od kojih očekujemo da službeno brane i ono što privatno osuđuju.

Za tu Utopiju moramo se prvo vratiti starim zakonima:
„oko za oko – zub za zub“.

Glava za glavu.

65 Razmišljanje

Dragoljube, imaš lepo telo.

Relativno.

Ali sada, sa moje 53 godine života,
ne bi bilo ni takvo da nisam vežbao Hatha-Yogu.

Vežbaš li još uvek?

Da.

Zašto?

Želim održati dva-tri svojstva moga tela,
tako dugo koliko je to moguće.

Ti, dakle, nisi u Hatha-Yogi slobodnom voljom,
nego iz interesa i nužde?

Da,

iz interesa i nužde.

I svi koji vežbaju nešto telesno ili umno
(Sport, Yoga, Zen, Karate, Tai Chi, Qigong...)
vežbaju da bi na sebi nešto popravili ili sebe u dobrom stanju
održali.

To može i jedan radnik.

Može!

Ako je stvarno radnik, a ne rob gazde,
sistema,
svojih prohteva, ...
a najbolji Yogi može biti jedan zemljoradnik.

Zašto nismo, onda, svi zemljoradnici?

Zato što i zemljoradnik može pasti u životno nerešive probleme.
A drugo, na ovom stupnju razvijenosti naše civilizacije
niko ne sme reći da je bolje apsolutno poštenje i mir,
od ovog pakla, koji će, možda, doneti neko bolje rešenje,
nego što bi to dala zemljoradnja i mentalno smireni;
ili mentalno ustrojeni.

Možda će naići opasnost
koju ćemo savladati jedino zahvaljujući nemirnima,
neurotičnima,
slavoljubivima,
nemilosrdnima, ...

Polako ćeš početi da hvališ i ono što nije za hvaljenje.

Ne.

Hoću samo da objasnim:

Traganje za unutrašnjim mirom nije mir nego napor,
grč, borba, ...

Možda na sreću,

jer mi smo takvi

da bez egzistencijalnih problema postajemo brzo ponovo majmuni,
a bez telesnog napora postajemo brzo ponovo beskičmenjaci.

Misliš?

Ne moram misliti.

Vidim!

A šta je razlog nekog vežbanja, zna vežbač:
da li želi biti bolji sebi ili bolji društvu.

Zbog toga ni tamo u ezoteriji,

askezi,

Yogi,

Buddhizmu, ...

ne treba hvaliti što nije za hvalu;

ni privatnu stvar preuveličavati.

66 Razmišljanje

Posmatram ljude i vidim da su neki telesno vrlo snažni;
 neki od prirode,
 neki od rada,
 neki od borbe,
 neki od sporta.
 Radnici su hteli ili morali raditi,
 ratnici su hteli ili morali ratovati.
 sportisti su hteli ili morali vežbati.

Zašto postoje po prirodi telesno snažni i telesno slabi ljudi?
 Kad je razlikovanje u telesnoj snazi počelo?
 I zašto?

Šta bi bilo od nas ljudi da smo svi bili jednako snažni,
 jednako lepi i jednako pametni?
 Šta bi bilo od nas ljudi da smo svi živeli u Rajskom vrtu
 i imali voća i povrća po volji?
 Šta bi bilo od nas ljudi da nismo morali raditi,
 ni ratovati, ni vežbati?

Sve mi izgleda kao da je neko rekao:
 „Ljudi, ako vama bude bilo kako vi želite – postaćete lenji,
 mlitavi, ljigavi, ...,
 Nestaćete!
 Zato ću vas izbaciti u džunglu:
 ako ne budete hteli da radite i napadate,
 uređiću da se morate braniti.

Što ne budete osvojili
 (bilo šta – bilo kojim kvalitetom) – nećete ni imati,
 što ne budete odbranili
 (bilo šta – bilo kojim kvalitetom) – izgubićete.
 Cilj je – život!
 A bez muke toga nema“.

Bellach, 20.8.2001.

67 Razmišljanje

Deca u igri ne misle na roditelje,
ali kad se umore ili ogladne odu mami i tati,
a ne susedima ili prolaznicima.

Zaljubljena devojka je zabavljena svojom srećom,
ili zabludom,
a ako dragi promeni gnezdo – jada se drugarici,
sestri ili bratu, ...

Radnik je zabavljen svojim obavezama,
normama i poslodavcem,
a seti se lekara tek kad se povredi.

Dakle,
tu su nekome, ponekad za nešto, roditelji,
tu su nekome, ponekad za nešto, drugarice, sestre i braća, ...
tu su nekome, ponekad za nešto, lekari i psihoterapeuti.

Tu su takodje i mudraci,
ali,
za razliku od umorne i gladne dece,
za razliku od u ljubavi nesrećne devojke,
za razliku od povredjenog radnika,
u život razočarani ljudi ne znaju kome da se obrate.

Kako prepoznati mudraca?

Onaj koji se hvali i sebi zove,
raduje se kad mu dolaze
i žali kad “ovčice” od njega odlaze – jeste poslovan čovek;
ili šarlatan;

Mudrac je bez namera i bez očekivanja:
dozvoljava da mu dodju i dozvoljava da od njega odu;
jer zna:

Ono malo ljudi,
koji mogu njega kao mudraca prepoznati,
sposobni su mudrost steći i sami,
a oni koji mudrace odista trebaju,
odlaze radije na druga mesta,
drugim ljudima:
Shvativši da su život uludo potrošili – pokušavaju i mudrost kupiti .